

Grabovac, Nikola

Undergraduate thesis / Završni rad

2020

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:517939>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-07-26**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Sveučilište u Zagrebu
Akademija likovnih umjetnosti
Ilica 85

Studij: Preddiplomski sveučilišni studij grafika
Mentor: prof. doc. art. Svjetlan Junaković
Matični broj: 3702/6

Završni rad iz predmeta
Primijenjena grafika 3

Naslov rada
"PIKSELI"

Nikola Grabovac

O radu:

“Mogu li tiskani mediji opstati ili će sasvim izumrijeti? Što će biti s televizijom? Hoće li opstati izvorni koncept televizije ili ćemo gledati isključivo “televiziju na zahtjev”? Hoće li televizija izaći iz ekrana i postojati u nekakvom hologramskom obliku?”

Rad se bavi temom umjetne inteligencije, točnije poljem komunikacije i medija. Istražuje odnos čovjeka i digitalizacije te razvoja novih tehnologija. Stiliziranu ljudsku glavu čine najmanje jedinice digitalnog svijeta - pikseli. U jedan kontekst stavljaju se pikseli (tehnologija) i profil glave (ljudskost). Svijet u kojemu živimo sve više naginje prema asimilaciji čovjeka i tehnologije. Brzi protok informacija postaje nužnost, ali i dvosjekli mač. O protoku znanja i spoznajama pišu Jean-Francois Lyotard i Jean Baudrillard u svojim knjigama “Postmoderno stanje” i “Simulakrumi i simulacija.” Digitalizacija i banke podataka koje akumuliraju sve informacije unaprijeduju svijet, no što to zaista znači? Odmiče li se čovjek od jednostavnog načina života i treba li u potpunosti prigrbiti sve promjene koje su mu zadane i nametnute? Propuštamo li stvarni i prirodni svijet oko sebe tipkajući po svojim mobitelima ili smo jednostavno dio skupine koja sudjeluje u kreaciji medijskog senzacionalizma i to postaje “nova realnost”?

Mediji su jedni od najvećih simulatora stvarnosti jer često lažnu sliku nečega predstavljaju kao stvarnu. Dakle, medije i tehnologiju možemo koristiti na svakojake načine, a sve ovisi o našoj namjeri. Dolazim do zaključka da niti jedna vrsta umjetne inteligencije ili komad tehnologije nisu u svojoj srži loši ili dobri, to ovisi o načinu korištenja. Svaki novitet uvijek protrese ustaljeni sistem na koji smo navikli, a to znači i nužne promjene. U izradi rada korišteni su drveni blokovi (kocke) koji su uglavnom bojani primarnim bojama kako bi privukli pažnju gledatelja, a mjerilo glave je uvećano s namjerom postizanja monumentalnosti. Efekt upečatljivosti i dopadljivosti su također jedna od bitnih stavki u uspostavljanju veze s primateljem.

Rad u sebi nosi jednu metaforu i prikaz realnosti u kojoj se nalazimo. Ne analizira samo pitanje napretka tehnologije već i razinu ljudske empatije i senzibiliteta s obzirom na svijet u kojemu se promjene toliko učestale da ih više i ne primjećujemo. Velik korak prema umjetnoj općoj inteligenciji bit će napredak u razvoju razgovornih agenata, odnosno sustava umjetne inteligencije sposobnih za (ograničeno) razumijevanje i vođenje razgovora s ljudima. Razumijevanje prirodnog jezika jedan je od najtežih problema umjetne inteligencije čiji korijeni sežu duboko u filozofiju i neuroznanost.

Tehnologija treba služiti čovjeku. Svakako, osobni virtualni asistenti koji optimiziraju svaku minutu našeg života život bi učinili lagodnim. No je li to svijet u kojem želimo živjeti? Želimo li biti optimizirane jedinice u algoritmu umjetne inteligencije, ili možda ipak želimo osjetiti (makar privid) slobodne volje? John Brunner u svom romanu konstatira da najprije koristimo strojeve, zatim ih nosimo na sebi, a na koncu im služimo. Digitalna tehnologija već danas pokazuje i svoju mračnu stranu. Ako je znanje moć, onda je iluzija znanja supermoć.

Skulptura je idejno rješenje nastalo u sklopu suradnje Likovne akademije i Večernjeg lista na temu “2068.-Pogled u budućnost”. Ovoj skulpturi je prethodilo nekoliko digitalnih skica i jedan manji model izrađen od kartona, drveta i ljepenke. Rad je naknadno izložen u Laubi na izložbi “Nesvrstani” (2020.)

Materijali, tehnika, dimenzija:

Skulptura je napravljena od drveta rezanjem i bušenjem, oslikana akrilom.
150x100x50 cm

Radovi koji su prethodili radu "Pikseli", a iz istog su ciklusa:

Digitalna ilustracija, 2019.

Kombinirana tehnika (ljepenka, drvo, plastika, akril)
50x50x35 cm

Fotografija rada "Pikseli":

